

# **Val la pena fer-se gran?**

**Gemma Matas Gustems**

# Val la pena fer-se gran?

*Gemma Matas Gustems*

**Tinet**  
[www.tinet.cat](http://www.tinet.cat)

Sec al racó de la plaça  
fa molts anys que sec aquí.  
Ningú gosa prendre'n plaça,  
està reservat per mi.

M'acompanya el meu bastó,  
l'amic que mai m'abandona.  
Ell em dona el seu suport  
quan vaig marxant poc a poc.

Veig uns infants jugant  
corrent, saltant, cantant.  
Veig el bastó entre més mans...  
VAL LA PENA FER-SE GRAN?

La memòria em va minvant,  
cada dia sóc més vell,  
però hi ha fets que el cervell  
mai oblida, hi són constants.

Recordo la meva infància  
complicada, però feliç.  
Recordo la meva mare,  
amb el seu somriure trist.

No tinc record del meu pare  
la guerra se l'emportà.  
La mare el reviu plorant...  
VAL LA PENA FER-SE GRAN?

Veig a l'àvia endiumenjada  
sense córrer, sense pressa,  
repassant amb la mirada  
si de tot ha fet endreça.

Veig a l'avi neguitós,  
anant de pressa a la porta,  
“apa som-hi, farem tard  
la missa ja haurà començat”

Porta el corbatí mig tort,  
la camisa li va gran.  
Com si això fos una dissort!  
VAL LA PENA FER-SE GRAN!

Quin goig fa veure'ls plegats,  
ben agafats de bracet.  
Quin parell d'enamorats,  
la Maria i en Quimet.

Ell la mira somrient  
Tot dient-li a cau d'orella  
"Mira que n'ets de bonica"  
- Va, em faràs posar vermella!

Quan penso en el seu amor  
sento bategar el meu cor.  
Tot em gira en un instant.

**VAL LA PENA FER-SE GRAN!**

Van anar passant els anys,  
els avis ens van deixar.  
La mare, no trigà gaire,  
jo, tot sol em vaig quedar...

Vaig conèixer una xicota,  
una noia molt formosa,  
jove, alegre, animosa.  
La voldria per esposa.

Ens vàrem enamorar.  
ens anàvem estimant...

Ens casàrem ben aviat...

**VAL LA PENA FER-SE GRAN!**

Ens unia un gran amor,  
érem feliços tots dos.  
Quina joia sents al cor  
quan estimes de debò.

Un dia, tot passejant,  
la Núria se m'abraçà,  
I em digué mig xiuxiuejant:  
“serem pares ben aviat”.

Em vaig quedar embadalit,  
la vaig besar dolçament.  
Tindríem el nostre infant...

**VAL LA PENA FER-SE GRAN!**

Quan arribà el gran moment,  
de la il·lusió no hi cabíem.  
Però en acabar el naixement,  
un calfred d'horror ens omplia.

La Núria no aguantà el part.  
Morí al néixer la nena.  
La petita també marxà  
jo... embogia de pena.

Per què aquella crueltat?  
Per què haver de patir tant?  
Déu meu, tingues pietat,  
VAL LA PENA FER-SE GRAN?

Dintre meu, tot es moria  
a punt vaig estar d'anar-me'n.  
Res m'unia a aquest món,  
però em vencé la covardia.

Fa tants anys que això passà,  
que ja sembla fantasmagòric.  
El record que em va quedar,  
pot ser que sigui pletòric.

Aixeco el cap del bastó,  
torno a mirar els infants,  
i em pregunto mig plorant:  
VAL LA PENA FER-SE GRAN?